

Sygn. akt III AUa 298/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Krystyna Smaga
Sędziowie:	SA Małgorzata Rokicka-Radoniewicz (spr.) SA Krzysztof Szewczak
Protokolant: sekretarz sądowy Krzysztof Wiater	

po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2018 r. w Lublinie

sprawy W. N.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji W. N.

od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu

z dnia 3 lutego 2017 r. sygn. akt VI U 289/16

I. zmienia zaskarżony wyrok oraz poprzedzając go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. i ustala W. N. prawo do emerytury od dnia (...);

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. na rzecz W. N. kwotę 270 (dwieście siedemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Małgorzata Rokicka-Radoniewicz Krystyna Smaga Krzysztof Szewczak

Sygn. akt III AUa 298/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19 lutego 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił W. N. prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.) w związku z § 4 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Odwołanie od powyższej decyzji złożył W. N..

Wyrokiem z dnia 3 lutego 2017 r. Sąd Okręgowy w Radomiu oddalił odwołanie.

Swoje rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł na następujących podstawach faktycznych i rozważaniach prawnych.

W. N., ur. (...), nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Na dzień 1 stycznia 1999 r. wykazał ogólny okres ubezpieczenia w łącznym wymiarze 25 lat i 22 dni, w tym 24 lata, 6 miesięcy i 10 dni okresów składkowych, 6 miesięcy, 12 dni okresów nieskładkowych.

W okresie od 25 września 1974 r. do 2 lutego 1976 r. zatrudniony był w (...)w R. na stanowisku oczyszczacza odlewów. Trafiły do niego gorące, wyjęte z form odlewy takie jak odważniki, klocki hamulcowe i różne elementy z żeliwa, część tych elementów oczyszczał szczotką drucianą, a część w specjalnych bębnach.

W okresie od 1 lipca 1980 r. do 30 czerwca 1982 r. W. N. zatrudniony był w (...) Zakładach (...) im. Gen.W.w R. (następnie Zakładach (...) S.A. w R.) na stanowisku kowala. W okresie od 1 lipca 1982 r. do 31 października 1987 r. powierzono mu obowiązki na stanowisku robotnika transportu urządzeń i paliw -pomocnika palacza. W tym czasie wnioskodawca raz w tygodniu zajmował się uzdatnianiem – zmiękczeniem wody, co polegało na dosypywaniu do zbiornika wapnia i soli. W pozostałe dni wywoził gorący, wypalony żużel ze szlaką na plac. Spychacz ładował miał na taśmociągi, a pomocnik palacza cały czas rozgarniał ten miał na kracie, żeby załadować kotły. Czyścił także kotły, co polegało na przedmuchiowaniu powietrzem węzownicy, odbywało się to po sezonie grzewczym, gdy kocioł był wystudzony. W okresie od 1 listopada 1987 r. do 30 listopada 1988 r. W. N. zatrudniony był na stanowisku robotnika transportu. W okresie od 1 grudnia 1988 r. do 31 stycznia 1991 r. ponownie powierzono mu obowiązki na stanowisku robotnika transportu urządzeń i paliw.

W dniu 22 stycznia 2016 r. W. N. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wniosek o emeryturę, w następstwie którego została wydana zaskarżona decyzja. Organ rentowy uwzględnił jedynie 9 lat, 5 miesięcy i 29 dni pracy w warunkach szczególnych. Jako pracy w warunkach szczególnych nie uwzględnił okresów od 1 lipca 1982 r. do 31 października 1987 r. i od 1 grudnia 1988 r. do 31 stycznia 1991 r. na podstawie świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach, ponieważ powołane przez zakład pracy stanowisko „pomocnik palacza” nie jest zgodne ze stanowiskiem wymienionym w wykazie A, dziale XIV, poz. 1, pkt 1 zał. nr 1 do zarządzenia Nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 r. w sprawie stanowisk pracy na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze w zakładzie pracy resortu hutnictwa i przemysłu maszynowego. W ocenie organu rentowego stanowiska „pomocnik palacza” nie można traktować równoznacznie ze stanowiskiem „maszynista kotłów-palacz” pod względem charakteru wykonywanej pracy, gdyż palacz wykonując prace niezautomatyzowanych palaczy, rusztowych kotłów parowych lub wodnych typu przemysłowego musiał posiadać stosowne uprawnienia do wykonywania tej pracy, co na pewno nie było wymagane od pomocnika palacza. Ponadto w dziale XIV, poz. 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. wymienione są prace palaczy, a nie pomocników palaczy.

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dokumentacji pracowniczej oraz zeznań wnioskodawcy i świadków. Sąd Okręgowy dał wiarę zeznaniom wnioskodawcy oraz świadków A. K. i T. G. w zakresie, w jakim korespondowały one z dokumentacją znajdującą się w aktach osobowych wnioskodawcy ze spornego okresu, która była sporządzana na bieżąco i zawiera szczegółowe dane na temat angaży wnioskodawcy. Dokumenty te nie budziły żadnych wątpliwości i nie były kwestionowane przez strony.

Poza sporem w niniejszej sprawie pozostawało, że wnioskodawca w dniu(...) osiągnął wiek emerytalny, udowodnił 25-letni okres ubezpieczenia oraz nie był członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Okolicznością sporną było natomiast, czy wnioskodawca wykonywał prace w warunkach szczególnych, wymienione w wykazie A w wymiarze co najmniej 15 lat i czy staż ten osiągnął przed dniem 1 stycznia 1999 r. w szczególności, czy pracował w warunkach

szczególnych w czasie zatrudnienia w Zakładach (...) w okresach od 1 lipca 1982 r. do 31 października 1987 r. i od 1 grudnia 1988 r. do 31 stycznia 1991 r.

Według świadectwa pracy, wystawionego przez Zakłady (...) S.A. w upadłości w R., W. N. w okresie od 9 lutego 1976 r. do 31 marca 2001 r. zatrudniony był w pełnym wymiarze czasu pracy jako tokarz, robotnik transportu, kowal, robotnik transportu-pomocnik palacza i palacz. Ze świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze wynika, że wnioskodawca w okresie od 1 lutego 1991 r. do 31 marca 2001 r. stale i w pełnym wymiarze wykonywał prace na stanowisku palacz, wymienionym w wykazie A, dziale XIV, poz. 1, pkt 1 zał. nr 4 do zarządzenia Nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu hutnictwa i przemysłu maszynowego.

W wykazie A rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., w dziale XIV poświęconym pracom różnym, pod poz. 1 wymienione są prace niezautomatyzowane palaczy i rusztowych kotłów parowych lub wodnych typu przemysłowego. W ocenie Sądu Okręgowego wnioskodawca rzeczywiście w okresach od 1 lipca 1982 r. do 31 października 1987 r. i od 1 grudnia 1988 r. do 31 stycznia 1991 r. takie prace wykonywał. Jak wynika bowiem z zeznań samego wnioskodawcy oraz świadków A. K. i T. G., rozgarniał on na rusztach miał, tak by nie doszło do jego zawieszenia i by zszedł do kotłów. Jednakże z zeznań wnioskodawcy oraz przesłuchanych w sprawie świadków wynika również, że w tym czasie wnioskodawca wykonywał też inne prace, takie jak uzdatnianie – zmiękczenie wody, a przede wszystkim wywożenie gorącego wypalonego żużlu ze szlaką na plac. Zdaniem Sądu, skoro wnioskodawca wykonywał w czasie pracy jedynie część prac odpowiadających pracom wymienionym w wykazie A, to nie pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych. Wobec tego brak było możliwości zaliczenia wskazanych wyżej okresów pracy jako wykonywanej w warunkach szczególnych. Ponadto Sąd zwrócił uwagę, że na karcie 23 akt osobowych znajduje się zaświadczenie kwalifikacyjne w zakresie eksploatacji urządzeń i instalacji energetycznych, z którego wynika, że W. N. posiada uprawnienia do wykonywania pracy palacza od 18 marca 1997 r. Innego dokumentu potwierdzającego posiadanie przez wnioskodawcę takich uprawnień we wcześniejszym okresie nie ma.

Po przeprowadzeniu dowodu z akt osobowych z (...) w R. Sąd uwzględnił do stażu pracy w warunkach szczególnych okres zatrudnienia W. N. od 25 września 1974 r. do 2 lutego 1976 r. na stanowisku oczyszczacz odlewów. Wnioskodawca pracował wówczas przy oczyszczaniu odlewów takich jak odważniki, klocki hamulcowe i różne elementy z żeliwa. Pozwala to przyjąć, że w okresie tym (1 rok, 4 miesiące i 8 dni) stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace wymienione w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, w wykazie A, w dziale III, poz. 23, gdzie wskazano wybijanie, oczyszczanie i wykańczanie odlewów.

W rezultacie okres pracy wnioskodawcy w warunkach szczególnych razem z okresem uznanym przez ZUS (9 lat, 5 miesięcy i 29 dni) na dzień 1 stycznia 1999 r. wynosi 10 lat, 10 miesięcy i 7 dni. Nie zostały więc spełnione przesłanki określone w art. 184 w zw. z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy oddalił odwołanie.

Apelację od powyższego wyroku wniósł W. N., reprezentowany przez fachowego pełnomocnika w osobie radcy prawnego.

Zarzucił:

1/ niewyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy wskutek naruszenia przepisów postępowania, tj.:

- art. 212 § 1 i 2 k.p.c. poprzez niewystarczającą aktywność sądu w celu uzupełnienia twierdzeń strony i dowodów na ich poparcie oraz odebrania wyjaśnień koniecznych do zgodnego z prawdą ustalenia podstawy faktycznej dochodzonych przez skarżącego praw poprzez brak szczegółowych pytań kierowanych do skarżącego i świadków pozwalających

określić rodzaj czynności wykonywanych przez skarżącego, warunków wykonywania poszczególnych czynności oraz czasu poświęconego na ich wykonywanie w sytuacji, gdy skarżący działając w trakcie procesu bez adwokata lub radcy prawnego wykazywał się znaczną nieporadnością i nieznajomością prawa, przez co nie doszło do zgodnego z prawdą ustalenia podstawy faktycznej dochodzonych praw,

a także do wyjaśnienia istotnych, a jednocześnie spornych okoliczności sprawy. Ponadto Sąd nie udzielił skarżącemu niezbędnych pouczeń pozwalających na ochronę jego praw, a w szczególności nie zwrócił skarżącemu uwagę na celowość ustanowienia profesjonalnego pełnomocnika procesowego pomimo istnienia okoliczności tego wymagających, co w dalszej kolejności spowodowało, że cel postępowania cywilnego, jakim jest dążenie do wydania orzeczenia zgodnego z prawem i rzeczywistym stanem rzeczy, nie został osiągnięty;

2/ sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału wskutek naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy:

- art. 233 § 1 k.p.c. przez nierozważenie całokształtu materiału dowodowego, naruszenie zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego poprzez nieuwzględnienie specyfiki pracy wykonywanej przez wnioskodawcę, której przez cały czas narażony był na zanieczyszczenia będące efektem spalania węgla między innymi: tlenek węgla, dwutlenek węgla, benzopirenow, tlenki siarki azotu, pyłów, metali ciężkich;

3/ dokonania błędnej wykładni przepisów art. 32 i art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, przepisów § 2 i 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz przepisów wykazu A, dział XIV poz. 1 i poz. 2, poprzez uznanie, że prace wnioskodawcy polegające na wywożenie gorącego wypalonego żużlu ze szlaką na plac, oczyszczeniu pieców, uzdatnianiu - zmiękczeniu wody wykonywanemu raz w tygodniu, w czasie od około pół do jednej godziny w jednym pomieszczeniu z kotłownią, w której znajdowało się sześć opalanych miałem węglowym przemysłowych pieców/kotłów wodnych, wykonywane w warunkach narażających wnioskodawcę na występowanie licznych czynników szkodliwych takich jak: tlenek węgla, dwutlenek węgla, benzopirenow, tlenki siarki azotu, pyłów, metali ciężkich, nie pracą wykonywaną w warunkach szkodliwych w rozumieniu wykazu A, dział XIV poz. 1 i poz. 2, a tym samym praca wnioskodawcy nie była pracą w szczególnych warunkach wykonywaną stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Wnosił o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zeznań A. D., który w spornym okresie był Kierownikiem Wydziału (...), tj. wydziału na którym pracował wnioskodawca, celem wyjaśnienia w jakich warunkach były wykonywane poszczególne czynności, czy poszczególne czynności wykonywane były w warunkach szkodliwych, czy wykonywanie poszczególnych czynności miało charakter cykliczny czy incydentalny i ile czasu zajmowały poszczególne czynności wykonywane przez wnioskodawcę.

Domagał się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez przyznanie skarżącemu prawa do emerytury od dnia(...)ewentualnie uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Wnosił o zasądzenie na rzecz skarżącego kosztów postępowania za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację organ rentowy wnosil o oddalenie apelacji oraz oddalenie wniosku o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje.

Apelacja jest zasadna.

Kwestią sporną na obecnym etapie postępowania było, czy wnioskodawca legitymuje się 15-letnim okresem pracy w warunkach szczególnych, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Sąd Okręgowy podzielił stanowisko organu rentowego, że okres pracy wnioskodawcy w Zakładach (...) od 1 lipca 1982 r. do 31 października 1987 r. i od 1 grudnia 1988 r. do 31 stycznia 1991 r. nie był okresem pracy w warunkach szczególnych, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Z powyższym stanowiskiem nie zgadza się Sąd Apelacyjny.

Mając na uwadze zapis audio-video rozprawy przed Sądem I instancji stwierdzić należy, że w sprawie istotnie doszło do naruszenia art. 212 k.p.c., gdyż wnioskodawca – cierpiący na schorzenia neurologiczne – wykazywał się znaczną nieporadnością i nie był w stanie samodzielnie, skutecznie dochodzić swoich praw w procesie. Sąd Okręgowy, odbierając zeznania świadków, jak i samego wnioskodawcy, nie ustalił w sposób szczegółowy, jaki był rodzaj czynności wykonywanych przez wnioskodawcę, warunki pracy oraz czas poświęcony na wykonywanie tych czynności. W rezultacie materiał dowodowy sprawy był niepełny i w takim też zakresie Sąd Okręgowy czynił ustalenia w sprawie.

W celu doprecyzowania okoliczności związanych z zakresem obowiązków wnioskodawcy i warunków wykonywania pracy w spornym okresie, Sąd Apelacyjny dopuścił dowód z zeznań świadka A. D., który był przełożonym wnioskodawcy w spornych okresach i doświadczonym pracownikiem zakładu.

Świadek jasno wskazał, że kotłownia, w której pracował wnioskodawca składała się z ośmiu kotłów o mocy 25 megawatów, wysokości ponad 20 metrów, opalanych węglem. Kotły były wyposażone w ruchome ruszty o długości około 5 metrów. Kotłownia obsługiwała fabrykę zbrojeniową, działała permanentnie, nawet w czasie remontów. W zimie ogrzewała fabrykę, a poza sezonem grzewczym produkowała wodę do ogrzewania wanien fosforowych, służących do produkcji. Kotłownia nie była podzielona na sekcje, wobec czego te same wyziewy występowały na całym jej terenie. Podobnie prace polegające na nawęglaniu, zsypywaniu węgla do zasobników, odpopielaniu i odżużlaniu odbywały się w jednym pomieszczeniu. Kotłownia zużywała 40 ton węgla na dobę, 30% opału pozostawało w kotłach jako produkty spalania w postaci popiołu i żużlu. Ruszty wymagały regularnego oczyszczania. Wnioskodawca zatrudniony był przy transporcie, tj. zwoził węgiel, zsypywał do zasobników, a następnie wywoził żużel i popiół kolibami (wózkami) na zewnątrz.

Sąd Apelacyjny obdarzył wiarą zeznania świadka. Zeznania te korespondują z zeznaniami świadków: A. K. i T. G. i wnioskodawcy i je uzupełniają.

Z całokształtu zeznań świadków i wnioskodawcy wynika, że W. N. w spornych okresach wykonywał pracę w warunkach szczególnych, określoną w stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. wykazie A, Dziale XIV poz. 1: „prace nie zautomatyzowane palaczy i rusztowych kotłów parowych lub wodnych typu przemysłowego” oraz poz. 2: „prace oczyszczaczy przemysłowych kotłów parowych lub wodnych”.

Organ rentowy u uzasadnieniu zaskarżonej decyzji podniósł, że stanowisko pracy wnioskodawcy w spornych okresach nie zostało wymienione w zarządzeniu resortowym. Tymczasem według utrwalonego orzecznictwa przepisy resortowe, o których traktuje § 1 ust. 2 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r., nie stanowią źródła prawa w rozumieniu art. 87 Konstytucji RP, a określenie stanowisk w tych aktach ma znaczenie techniczne i nie jest rezultatem tworzenia, tylko stosowania prawa. Zarządzeniom resortowym przypisuje się charakter informacyjny, techniczno-porządkujący, uściślający. Mogą one więc być pomocne przy dokonywaniu wykładni oraz kwalifikacji stanowisk pracy określonych w załączniku do rozporządzenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2012 r., I UK 403/11, LEX nr 1214549, z dnia 14 lutego 2008 r., I UK 313/07, LEX nr 842930, wyrok z dnia 26 maja 2011 r., II UK 356/10, LEX nr 901608).

Podkreślić należy, że praca wnioskodawcy na stanowisku robotnika transportu urządzeń i paliw i pomocnika palacza była faktycznie pracą przy kotłach typu przemysłowego, o jakiej mowa w wyżej wskazanych przepisach

Rozporządzenia z 7 lutego 1983 r. Dla oceny, czy pracownik pracował w warunkach szczególnych nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego stanowiska, lecz rodzaj powierzonych mu prac. Podzielić należy argumentację skarżącego, że wnioskodawca wykonywał pracę palacza i rusztowego, jak również pracę oczyszczacza, gdyż zsypywał węgiel do zasobników, rozgarniał na rusztach miał, by zszedł do kotłów, jak również czyścił kotły, wywoził żużel i popiół. Zauważyć przy tym należy, że „prace oczyszczaczy przemysłowych kotłów parowych lub wodnych” zostały skonkretyzowane w zarządzeniu Nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 roku zał. Nr 1, w wykazie A działu XIV gdzie w poz. 2. „Prace oczyszczaczy przemysłowych kotłów parowych lub wodnych” zostały wymienione stanowiska: 1/ oczyszczacz mechaniczny; 2/ popielarz - oczyszczacz urządzeń energetycznych; 3/ ślusarz remontowy; 4/ żuźlowy.

Okoliczność, że w aktach sprawy brak jest zaświadczenia o uprawnieniach palacza dla wnioskodawcy przed 1997 r. nie ma wpływu na ocenę charakteru pracy wnioskodawcy w spornych okresach w świetle całokształtu zebranego w sprawie materiału.

W ocenie Sądu Apelacyjnego niesłusznie przyjął Sąd I instancji, że wnioskodawca w spornych okresach nie wykonywał pracy w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy z uwagi na to, że równoległe do jego obowiązków należało wywożenie gorącego, wypalonego żużlu ze szlaką na plac oraz zmiękczenie (uzdatnianie) wody. Z materiału sprawy wynika, że uzdatnianiem wody wnioskodawca zajmował się raz w tygodniu, zatem czynność ta pochłaniała niewielką ilość czasu, przez co nie może mieć wpływu na ocenę spornego okresu jako okresu pracy w warunkach szczególnych, zwłaszcza że jak zeznał świadek A. D., kotłownia nie była podzielona na sekcje, wobec czego na całym jej terenie występowały szkodliwe wyziewy (produkty spalania).

Natomiast wywożenie gorącego żużlu mieści się w zakresie prac, wymienionych w wykazie A, działu XIV pod poz. 1.

Tym samym staż pracy wnioskodawcy w warunkach szczególnych, po zaliczeniu okresów spornych, wynosi 18 lat, 4 miesiące i 7 dni.

Wobec wykazania 15 lat pracy w warunkach szczególnych, stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy nie ustalając wnioskodawcy prawo do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym naruszył przepisy prawa materialnego, tj. art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. (tekst jedn.: Dz. U. z 2015 r. Nr 153, poz. 748) oraz § 2 i 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43).

Wnioskodawca udowodnił, że spełnia przesłanki z art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 153, poz. 1227) oraz § 2 ust. 1 i § 4 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. wyżej cytowanego do ustalenia prawa do emerytury w obniżonym wieku.

Konieczna była zatem zmiana zaskarżonego wyroku i poprzedzającej go decyzji organu rentowego i przyznanie wnioskodawcy prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym od dnia (...)tj. od momentu spełnienia wszystkich przesłanek do nabycia prawa do emerytury.

Z tych względów i na mocy art. 386 § 1 k.p.c. Sąd Apelacyjny orzekł, jak w sentencji.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. i art. 99 k.p.c. w zw. z 10 ust. 1 pkt 2 w zw. z 9 ust. 2 Rozporządzenia ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2018.265 j.t.).

Sąd Apelacyjny nie zasądził kosztów postępowania za I instancję, gdyż wnioskodawca nie poniósł żadnych kosztów przed Sądem Okręgowym.